

STUDENTEN WEEKBLAD

20e JAARGANG.
No. 31.

REDACTEUREN: W. H. MUNNICH, S. NOYON, W. J. G. PAARDEKOOPEL,
MEI. C. M. JELGERSMA, W. M. DE VRIES, H. L. DINGER.

FAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
27 JUNI 1918.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE
VACANTIEN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS f 4.— P. JAAR,
WAAROVER VÓÓR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT.
DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Beschouwingen.

Moderne Studentenwereld.

Gedachten en Gedichten.

Aan den heer W. C. Ongeluksvogel.

Definiering, door J.

Het onbegrijpelijke, door P.

Etude's d'Amour, VII, door Louis Petitor.

Technische Hoogeschool.

Uitslagen propaedeutische, kandidaats- en ingenieurs-examens.
Mededeelingen.

BESCHOUWINGEN.

Moderne Studentenwereld.

Intermezzo.

In de vorige weken is sterk in „het Delftsch Moeras” geroerd; niet veel moois kwam er naar boven. Grijs-bruine wolken modder warrelden op, dikke gasbubbelen barstten aan de oppervlakte. Het mooie scheen te zwaar te zijn, maar 't is ook beter daarnaar te duiken. (Zie: Schiller, „der Taucher”).

Laten we dus wachten tot de modder weer bezonken is, tot we aan het eind zijn van het zilveren snoer van gasbelletjes, dat slingerend opstijgt.

De golfkringen loopen dood in het riet, dat nu echter aait met zacht klepperende bladeren en in het gedeelte onder de boomen, dat glimmend zwart is van hun weerspiegeling, komen weer de waterloopers te voorschijn, die aanstonds beginnen hun zilveren lijnen te trekken, eerst dicht om de rietstengels, maar dan ook verder, snel draaiend, cirkelend met lange pooten, als zochten ze een weggetje af. Het lijkt als kijken ze recht naar den bodem, of daar iets moois ligt, dat ze verloren. Maar 't is hun eigen beweging die hen bezig houdt, de vlugge wending, de slingerende lijn vol speelsche beweging en het steeds weer verdwijnende wir-war net van zilveren draden. Zij weten dat een vuil modderige bodem het water draagt diep onder hen, dat het water er op staat, dat het oppervlak glad is en dat dit alles is voor de lijn, die zij zullen scheppen.

En heerlijk weerspiegelen de statige boomen in het water, krachtig en voornaam. Een enkel dood blad daalt zacht wiegend op het oppervlak, en de waterloopers trekken er hun zilveren slingers omheen. Hoe rustig en deftig.

O, roer niet in het water, de waterloopers zouden nat worden, misschien verdrinken in de golfroering en de statige weerspiegeling zou verbreken in verwrongen geknakte lijnen.

III.

Productieven en Consumtieven.

De modderwolken zakken weer en de enkele doode vischen, die als schel witte plekken afstaken, drijven tusschen het riet. We zien duidelijk, hoe meer lagen ontstaan, scherp gescheiden. De bovenste is helder, de zonnestralen staan er in als gouden balken, maar de onderste laag is troebel en donker en vol waterplanten, kikkerdril en rondscharrelende waterdieren.

De bovenste laag is die der consumtieven, voor wie de wereld is als een middel om te genieten. Zij vertegenwoor-

digen niet slechts een bijzonder persoonlijken aanleg, maar een wereldbeschouwing die zoo oud is als de wereld zelf, die Adam en Eva als de eenige natuurlijke beschouwd tot zij door slang en appel verleid, het bijtje en daarmede een andere beschouwing, de productivistische, opnamen. De Grieken kenden de consumtieven in volle glorie, terwijl later slechts edelen slechts die luxe konden veroorloven. In deze dagen leeft hij weer op en de „Engelsche ziekte,” de oneerlijkheid onder alle standen en het als „dame” vermomde dienstmeisje, zijn er de symptomen van. De strijd tusschen Engeland en Duitschland is tevens die tusschen een consumtieven en een productieve beschouwing. Het er-op-nahouden van de eerste, was steeds een recht aan bepaalde stand of leeftijd verbonden; de Fransche revolutie was een protest tegen dat recht, terwijl een tegenwoordige het aan allen zou willen geven.

De productivistische ziet de wereld als een werkplaats, waar grondstoffen en gereedschappen klaar liggen: den mensch daar met als doel de arbeid en de voortbrenging. Misschien uit noodzaak geboren, is zij de beschouwing geweest die leidend was in alle bloeitijdperken. Onze gansche moreel berust er op, en zelfs de rasechte consumtieven hebben hun leven dikwijls een inhoud moeten geven om uiterlijk op de andere te gelijken: ik bedoel de spelen der Grieken, de kruistochten en avonturen der dolende- en meer honkvaste ridders, en in het heden de sport.

Van ouds was de student vrij zuiver consumtief, en dit kwam hem, volgens de wereld, door leeftijd en stand toe. Het moderne van ons studentenleven is nu, dat dit niet meer het geval is. „De wereld” die zelf consumtief tracht te worden, ontkent nu het recht van den student het nu al te zijn, en de student ziet dat tegenwoordig ook in. Sommigen trachten dit recht als traditie-recht te verklaren, maar daar met het begrip studentenstand ook de traditie verviel, begint de student langzamerhand te zien dat hij, evenals Adam, lang geleden, nakend staat, en hij schaamt zich wel niet voor zijn soortgenooten, maar wel voor „de wereld”, die al leert door het quasi-productieve jasje der sport heen te zien.

Het productivisme, vroeger een zegen, wordt nu een juk, de vreugd van de arbeid verdwijnt uit het eene bedrijf na het andere, en de wereld, hakend naar een verlossend consumtivismisme, verdraagt dat niet in een gedeelte van haar. Wij maken nu mede de overgang van de student naar de productivistische kant. De gemakkelijheid waarmede van openbare feestelijkheden (lustrum) afgezien wordt, wijst daar reeds op.

En het is de overgang die pijnlijk aandoet; het lijkt een nederlaag, een buigen voor den filister. Het vroolijke consumtieve, met zijn idealen van vrijheid en persoonlijkheid kennen wij niet meer, en nieuwe tendenzen zijn ons nog lang niet zóó eigen, dan dat het idealen zouden kunnen worden. Timmerman's „Pallieter” gaf veler consumtivismisme een dragelijk jasje, maar reeds spoedig zal de wereld en daarna ook wij er doorheen zien.

Wij hebben eenmaal van den appel gegeten en wij zullen moeilijk kunnen vergeten hoe wij er toen uitzagen, welk schoon kleed met eerelinten wij ook aantrekken. Wij zijn aan het vervellen, maar voor onze nieuwe huid, die productivistisch zijn zal, behoeven wij ons niet te schamen. Maar het vervellen is een pijnlijke zaak.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL

+ Afdeeling der +
Algemeene Wetenschappen
Propaedeutische Examens.

DELFT, 32 Mei 1918.

De Afdeeling der Algemeene Wetenschappen van de Technische Hoogeschool deelt u bij dezen mede, dat uw examen in groep XVII onvoldoende is geoordeeld.

De Secretaris der Afd. Alg. Wetenschappen.

Aan den Heer W. C. Ongeluksvogel.

Dat is mijn krachtprestatie voor de vacantie geweest. Ook hier de onaantastbare wet van oorzaak en gevolg. Nog maar 's probeeren is de boodschap; misschien heb ik daarvoor na de vacantie gelegenheid en dan hoop ik beter (ik zou bijna zeggen: nog beter) beslagen op het ijs te komen.

Ik zie mezelf al op de spiegelgladde vlakke, waar het wemelt van proffen, allen op schaatsen, als doodgravers gekleed, en gewapend met geweldige ontleedmesses. Zoodra ze me zien vormen ze demonisch en sarcastisch lachend een wijde kring om me heen, dreigend met hun oogen en messen. De langste rijdt op me af en snauwt bits „misse-lijke collectjetrapper, wat doe je in de kou!” Ik vertrek geen spier maar volg met al mijn zenuwen zijn duivelsche zwerige streken. De kring van proffen versnauwt zich en als van duizend blikken doorboord tast ik rondom me — helaas geen steun, slechts vlijmscherpe messen. Wijdbeens tracht ik me staande te houden... maar daar komt verlichting, de proffen trekken terug, scholen in groepjes samen; luidruchtig sprekend, druk gesticuleerend schijnen ze te overleggen van welke zijde zij hun slachtoffer zullen aantasten.

Van moordlust snorkend slijpen zij hun wapens!

Allerlei kreten weerklinken: „bloed, bloed!”, grijpt hem, boeit hem, moordt hem! — nee, pest hem eerst nog een beetje.” Een hoog stemmetje piept „cent een prik.”

Het angstzweet loopt me bij de rug op, het hart klopt me in de keel.

Alsof zij het hooren, steken zij luisterend een vinger op. De dikste schijnt professoraal verstrooid: zijn vinger beschrijft allerlei ruimtekrommen, hardop denkend steekt hij een liefdesverklaring af tegen zijn lievelingsformule, zich hoe langer hoe meer opwindend schijnt hij zijn lichaam te willen onderwerpen aan transformeering. Afschuwelijk zijn de bochten waarin hij het wringt.

Plots, als ontwakend, richt hij zich op, wrijft zijn oogen uit, volgt met deze zijn rechter wijsvinger die nog bezig is sierlijke bogen te beschrijven, doet verbaasd, maar proest dan in lachen uit, terwijl zijn vinger molentjes voor zijn oogen draait en declameert:

„In Liebesfalle, da sind wir alle
so'n biszchen trulalalalalalalala.”

Champagneflesschen knallen, speechen worden afgestoken, broederlijk gearmd danst men in wijde kringen, totdat opeens de schreeuw „examen” hen tot orde roept. Verschrikt zien ze elkaar aan, „wie riep dat” wordt gefluisterd, maar ieder is onschuldig. Zij gaan nu ernstig beraadslagen en komen met vooruitgestoken messen op me af. „Scalpeeren” roept er een, „ik belast me met het groote hersen-onderzoek, collega mag ik u de ruggemergsanalyse opdragen? Voor de kleine hersenen zullen de jongere heeren wel zorg willen dragen.”

Voor het vervolg van deze roman ontbreken me de gegevens. Pas na de vacantie kom ik weer onder 't mes.

W. C. ONGELUKSVOGEL.

Herinnering.

Als klein kind was hij al dol geweest op pandverbeuren met zijn talloze variaties en later het leuke in de put zitten. Hij zat er op het laatst zoo diep in, en de verlossing die zoenen van die warme, zachte meisjeslippen, zoo zonder schroom nog gegeven. Dat had toen al van die vreemde gewaarwordingen opgewekt. Aan boord, hij was toen ongeveer veertien jaar, had hij zich onbeteugeld laten gaan. Altijd pandverbeuren in de eerste tijd, maar later ook

zonder dat, stal hij af en toe een kusje. En de jonge meisjes, geïmponeerd door de grootste jongen van de boot en zijn vrije optreden, vonden het nu niet bepaald onaardig.

In Holland aangekomen was hij eerst overweldigd door alle nieuwe indrukken, had geen tijd en gelegenheid ook, om aan zoo iets te denken. Hoe juichte hij het voorstel toe van naar een dansles te gaan, weer in aanraking te komen met meisjes. Het dansen opzichzelf lokte hem ook al aan, hij had er zich allang illusies van gemaakt.

En de lessen zelf, hoe verlangde hij elken week weer naar dat uur.

Al gauw had hij een uitverkorene, iemand met wie hij graag danste. En dan vroeg hij zich wel eens af of hij nu verliefd was, en dan beeldde hij zich in dat hij aan niets anders meer kon denken.

En na die eerste kwam een andere, hij treurde niet lang over het weggaan van haar. Dan gebeurde het wel dat de meisjes van het volgende uur voor de tijd al binnenkwamen om te kijken. Hij deed dan extra zijn best, voor die kleine witte figuurtjes, met blonde haren en groote lichtblauwe strikken. Hij dorst er haast niet naar te kijken. En op een dag toen zij er weer waren, toen hij de moed eens had om onder het dansen door even te kijken, toen zag hij zich aangestaard door twee groote blauwe vragende oogen. En ineens was hij zijn zekerheid kwijt en was blij, toen de dans afgelopen was. De volgende dans wendde hij pijn aan zijn voet voor en de meisjes die hem kwamen beklagen vond hij vervelend. Van uit de verte keek hij naar dat witte figuurtje en hij voelde nog die blik en boven alles uit hoorde hij haar nu lachen.

En nog sterker verlangde hij de heele week naar dat eene uur, maar naar het einde ervan, als weer die witte vlinders erbij waren. Wie het was kon niemand hem zeggen als hij eens voorzichtig en terloops informeerde. Dat prikkelde zijn verbeelding en nieuwsgierigheid nog meer. Een jaar later was het hem gelukt om op dezelfde les als zij te komen.

Oh, dat genot van kennis te maken en met haar te kunnen dansen. Licht als een veer zweefde zij voort en lag heerlijk soepel in zijn arm, die trilde van genot en opwinding. Zij ook, zij had hem herkend en als een van-zelf sprekend feit werd het langzamerhand, niet voor hen alleen, maar voor de anderen ook, dat zij met hem de eerste dans deed en hem voor de schrikdansen vroeg. De eerste keer, dat dat gebeurde, duizelde hij weg en als in een droom liep hij even naast haar voort, terwijl zij verlegen luidruchtig praatten, beiden met een donkere kleur.

Hij verafgoodde haar, zijn klas en kennissen liet hij links liggen en eenzaam dwaalde hij dan door de stad, opschrikkende door elk wit figuurtje dat hij in de verte zag. Hij sprak er ook niet over, hij voelde het als een ontheiliging. En eens toen een andere jongen er iets van zei, met een grijns om zijn tronie, toen was hij driftig geworden en had met alles gesmeten, toen de ander al lang weg was. Nadien waagde niemand het meer er iets over te zeggen.

Zoo verliepen een paar jaar, waarin hij voortleefde van de eene les tot de andere, van het eene bal tot het andere. En geen wanklank was de harmonie komen verstoren. Vol hoop was hij vertrokken naar één van de universiteiten om daar vlug af te studeeren.

En aan het einde van het jaar kwamen hem vreemde geruchten ter oore. Het stormde in hem en een donkere twijfel kwam in hem op. Hij wilde het niet gelooven, vocht tegen datgene, dat hij voelde naderen, en hem trachtte te omvatten, te omstrikken. En teruggekeerd nam het schrikbeeld vaster vormen aan. Hij hoorde het bevestigen en zag het ten laatste. Zij liep met een ander, zooals hij het zich hoorde vertellen. Het was er niet één, neen, een zwerm aanbidders was om haar. En de eerste ontmoeting toen, hij was koel geweest en zij dorst hem niet aan te zien. Van dien tijd af had hij haar behandeld zooals hij met andere meisjes was omgegaan, beleefd tot het uiterste, maar nooit toenaderend. En een groot verlangen beving hem weer, toen hij dat zoo overdacht, zich verwonderende hoe zulke gedachten nu juist bij hem op moesten komen, daar op dat stille, mooie plekje. Het rook er naar warm gras en de lucht was vervuld met vrolijke geluiden, getuigende van leven en liefhebben in de natuur. Hij dacht er zich overheen te hebben gezet, maar telkens weer draaiden zijn gedachten om haar heen. Om weer op anderen verliefd te worden, hij had het geprobeerd totdat hij het tenslotte opgaf. Ten verwondering van zijn vrienden, die hem soms „anders” noemden, het was toch immers onmogelijk om jaren achtereen niet verliefd te zijn. En zijn gedachten doezelden weg, en hij dronk met volle teugen de warmen zon in en de geurige warme lucht daar op dat stille plekje aan het water.

J.

Het onbegrijpelijke.

Schoongeveegd is de lucht, een enkele wolkenvlak drijft haastig weg langs de diep blauwe lucht aan den einder, in de verte zijn nog loodgrijze massa's waaruit witte koppen opsteken, rozig omzoomd. Daar verderop naar links, gloeit en schittert het als een open haard met flikkerende vlammen, de wolkenvegen overgietend met het rood en in gloed zettend. Dan overgaande in een prachtig donkerrood als kern, een reuzengrooten robijn met trillingen en nuances er om heen. De verre dorpjes, met lage stompe torentjes, uitschietend boven; de omringende boomen maken zich los uit het waas, dat hen omhulde.

Een zeilscheepje steekt als een klein silhouet af tegen het helle flikkerende water, zilver en rood gekleurd. De margrietten met hun bolle gele harten knikken goedmoedig in het luttel, de grassen wuiven met hun pluimen en wolven stijgen op, goudglanzend in het roode licht.

Een onbestemd verlangen voel ik in me opkomen. Indrinken wil ik al dat schoons, er langer van genieten. Mijn gedachten beginnen te zwerven, los van al de gewone dingen, hooger en lager, stormend van het een naar het ander. Dicht bij me zie ik een mier, worstelend tusschen het gras als in een groot woud. Mooi is dat alles. En toch is het voor mij alleen. Onomschrijfbaar. En ik herinner me een gesprek dat ik met iemand had, die beweerde als hij iets mooi vond en tientallen anderen, dan was het vreemd als erdan ineens een enkeling was die niet met hem instemde. Het mooi vinden is toch iets aparts, iets eigens iets vanzelf, wat je niet onder woorden kan, niet mag brengen. Want door de onbeholpen zinnen, door het uiten alleen al van dat wat je doorvoeld hebt, verliest het aan waarde. Het is iets waar niet over valt te spreken dan met gelijkbezwaarden en dan is aanroeren alleen nog maar het beste. Wat vindt de ander mooi? Ieder iets anders. Ik voor mezelf vindt datgene mooi, dat me aandoet als werkelijkheid, als natuur en mensch, als datgene wat ik voel als ik tracht iets te voelen van de natuur. Zoo zag ik eens een plaat, heel leelijk in enkele opzichten, dat een realistisch stukje leven weergaf uit een groote stad en toch vond ik dat oneindig veel mooier dan verschillende goede schilderijen. Er was iets dat me trof, wat het schrijvende naar voren bracht; iets... maar ik bega zelf de fout van te willen beschrijven, van te willen uiten, te willen opsporen en doordringen in dat iets wat je binnenste in beroering brengt. Het is als met het ontmoeten van iemand, die vreemd is. Men heeft dadelijk een indruk, iets wat prettig aandoet of niet. En toch hoe ondoorgroendelijk is zoo'n gezicht. Alleen heftige beroeringen weerspiegelen er zachtjes in. Er zijn menschen die ik ken, beter misschien dan mezelf en toch kan ik soms een beklemd gevoel krijgen van voor een donkere ruimte te staan, voor een dichte mist waaruit maar enkele onbestemde vormen zijn te onderscheiden. Dan kan ik soms woest driftig worden, omdat ik niet zien kan wat niet te zien is, dat ik niet precies alles tot in details kan nagaan. De eene mensch blijft altijd tegenover den ander als een op zich zelf staande grootheid, een onbereikbaar iets.

De vlamme haard is gebluscht. Nog enkele glimpen licht, die uitgloeien, fel rood afstekend bij het grijs-zwarte der wolken gevaarten. En lange witte sluiers stijgen op uit het land, als ontwaakte wezens, elkaar naloozend en stoeiend.

P.

Etude's d'Amour.

VII.

(Einde).

Jan kwam hem van de trein halen en onder 't naar huis rijden vertelde hij, dat de fabriek in Amerika een filiaal stichtte, waar hij souschef zou worden, 't was plotseling besloten en overmorgen zouden ze vertrekken uit Hamburg, Käthie zou n.l. meegaan.

„Wel, hoe dat zoo ineens, gaat ze mee?” vroeg Constant verbaasd en dan vertelde Jan verder, dat hij haar de laatste tijd onderhouden had, en in een huisje gezet buiten Berlijn. Ook haar lessen had hij bekostigd, 't was toch zoo jammer dat ze niet op concerten zingen wou, ook de directeur had haar een groot succes voorspeld, doch ze was niet van haar standpunt af te brengen.

't Was een meisje dat 't niet breed had, van heel eenvoudige familie, en eerlijk vertelde Jan dat ze vroeger wel meegeleefd had in haar artiesten kring. „Gek toch” zei hij,

„toen ik daar eens ernstig met haar over sprak en vroeg hoe ze dat rijmen kon met haar hooghartig standpunt omtrent dat zingen zei ze, nu ja m'n fatsoen daar ben ik slordig op geweest en heb ik misschien wel te grabbelen gegooid, maar dat zingen, je weet niet wat dat voor mezelf is, je ziel, 't allermooiste wat je in je voelt, dat verkoop je toch maar niet zoo.”

„Mag ik haar ook 's hooren zingen,” vroeg Constant dadelijk en er was iets bijtends in z'n stem. Aldoor toen Jan sprak had hij in zich voelen opkomen een sterke jalousie, want onder 't vertellen was 't geworden als had Jan 't voortdurend over Liesje. „Waarom heb je me dat nooit geschreven,” voegde hij er aan toe.

„Ach, ze had natuurlijk liever niet dat er veel over haar gepraat werd, maar nu ze toch besloten heeft om mee te gaan mag je wel alles weten.”

„Maar ik begrijp nog niet goed, trouw je d'r nu eigenlijk,” vroeg Constant nog steeds in domme verbazing.

Jan glimlachte. „Trouwen, wel nee, waarom, ik mag haar heusch heel graag en ze is werkelijk dol op mij, maar zoo'n meisje is en blijft toch altijd zooveel minder in ontwikkeling.”

„Wat zeg je, minder in ontwikkeling, onmogelijk, hoe kom je daar bij?” snauwde Constant.

„Maar kerel je kent haar immers niet.”

Constant zweeg, hij was nijdig, op wie wist hij niet recht... op Jan, ja eigenlijk op Jan, hij moest straks toch nog eens ernstig met hem praten.

Na een lange rit waren ze eindelijk bij zijn huis, hij had een étage woning op de derde verdieping. Op de gang boven stonden een paar koffers, ook de kamers lagen al wat overhoop. Constant voelde zich onrustig in deze omgeving en hij werd wrevelig prikkelbaar. Altijd, ook vroeger, ergerde hij zich aan de onverschillige rommel in Jan's kamers, die juist daardoor iets heel gezelligs kregen, en als hij dan eens een aanmerking maakte dan lachend antwoordde Jan, „Un beau désordre c'est l'art, en jij doet 't me niet na.”

Even voor 't naar bed gaan, bleven ze nog wat na praten. Constant was erg moe, doch toen ze samen zaten te boomen, voelde hij hun oude hechte vriendschap sterker dan ooit bij 't vooruitzicht van Jan's vertrek en plotseling na een korte stilte zei hij: „Zeg Jan, je moet me maar niet kwalijk nemen dat ik je daareven zoo toesnauwde.”

Jan wist 't niet eens meer, doch ineens had Constant behoefte eens te spreken met iemand over zijn leven in den laatsten tijd, hij snakke er eigenlijk naar zijn overkropt gemoed eens uit te storten, en Jan werd de eerste en eenige met wie hij over Liesje sprak.

Eerst lachte zijn vriend om zijn verhaal, doch toen Constant zich hoe langer hoe meer opwond, en als in extase traag gesticuleerend met gesloten oogen verder sprak, werd hij ernstig, toen Constant eindelijk moe zweeg, was er een drukkende stilte.

„Kerel, dat gaat niet langer zoo. Jij moet er uit, weg uit dat verdomde den Haag, — da's de pest voor je geweest — en al die lieve vriendjes daar zeg je nu maar 's adieu en je gaat met mij voor een poosje op reis. — God bewaar me nog 's toe, wat ben jij veranderd, in dat jaar dat we mekaar niet gezien hebben, maar ik heb je altijd wel gewaarschuwd voor die god vergeten lamlendigheid. Wat heb je nu uitgevoerd de laatste tijd. — Geen bal natuurlijk, — nee Constant ik vind 't toch eigenlijk verdomd misselijk van je. Ja — hou maar op, — ik weet wel, — die mooie theoriën van erfelijkheid, daar heb je, je heele leven zelf mee verlakt in plaats van eens één oogenblik te probeeren je kop op te steken. Godverdomme nog 's toe, wat een lammeling ben je toch eigenlijk. En als je nu soms weer niet weet wat je doen moet dan zal ik 't je zeggen: Jij gaat met ons mee, versta je, of kan je er voor de studie soms niet tusschen uit...” hoonde Jan schamper.

Hij had zich driftig opgewonden, en liep met dreunende passen door de kamer, soms was hij blijven staan en elk woord beklemtoonend sloeg hij met de vuist op tafel.

Constant kromp in elkaar, doch ineens lichtte voor hem op 't idee mee te gaan naar Amerika, mee met Jan en haar, elke dag zou ze misschien wel voor hem zingen en mat zeide hij:

„Da's goed dan, ik ga mee.”

De volgende avond ontmoette hij Käthie. De kennismaking was een schokkende desillusie geweest, 't bleek een groot forsk iemand te zijn, een echte vrouw van de wereld en hij had in verschrikte verbazing gestaan toen Jan hem voorstelde. Niets, maar dan ook niets, had ze gemeen met Liesje en de verdere avond was zijn heele denken weer in de war. 't Idee van zijn plotseling vertrek maakte hem zenuwachtig, en met onbescheiden verbaasd-groote oogen, keek hij naar dien vrouw naast hem, die hij eigenlijk stuitend leelijk vond. Rustig hadden ze zitten praten, meest over hun aanstaand vertrek, er was besloten dat Constant

de volgende dag met de ochtendtrein naar Holland zou gaan om nog enkele dingen in orde te brengen en afscheid te nemen, dan zouden ze elkaar in Hamburg weer vinden. Jan zou dan trachten nog een plaats te krijgen, 't zou zeker wel lukken, met hulp van de directeur. Constant was stil, en onder 't spreken van de twee anderen, had hij langzaam, heel langzaam Liesjes stem herkend, en hij genoot er van te luisteren hoe zij haar gewone zinnen sprak met haar klankvol warm orgaan.

Toen plotseling had hij onbescheiden gevraagd of Käthie 's zingen wou. Ze lachte hartelijk en had honderd excuses, zoo druk gehad, moe, niet gestudeerd de laatste week enz., doch toen Jan nog eens liefvleidend aandrang stond ze op en zette zich voor de piano. Ze vroeg wat ze geven zou, en Constant noemde haar 't lied van zijn plaat. Plotseling versomberde Jan's gezicht en hij bromde zoiets van maar wat anders, te zingen, doch Constant bleef aandringen. Toen begon ze, zichzelf accompaneerend, en 't was weer alsof Liesje voor de piano zat. Doch de stem was haast nog edeler nog klankvoller dan Constant zich had gedacht, en hij werd er zoo zeer door geboeid dat hij slechts aandachtig luisterde zonder afgeleid te worden door eigen fantasie. Daarna zong ze nog enkele eenvoudige liedjes, steeds bleef Constant haar van op zijde-aandachtig bezien en hij vond 't vreemd kon 't zich niet meer indenken, haar daarnet, een paar minuten geleden zoo leelijk gevonden te hebben, aldoor voelde hij een drang naar haar op te zien, en als hij even trachtte met de oogen gesloten te luisteren, merkte hij steeds weer dat, dat zingende wezen zijne heele aandacht trok. Toen ze genoeg en lachend opstond, voelde hij behoefte haar te bedanken met een zoen op de mond, die bron van al die heerlijkheid. Hij schrok heftig en zeide de verdere avond haast geen woord meer. Om elf uur moest Käthie zich haasten 't laatste boemeltje nog te halen dat haar naar 't voorstadje zou brengen. Met z'n drieën gingen ze in hinderend ongezellige haastigheid naar 't station.

Thuis komende gingen ze gauw naar bed, doch Constant kon de slaap niet vatten. Onrustig lag hij te peinzen, steeds

nog hoorde hij Käthies stem, en trachtte hij haar voor de geest te halen, doch 't ging niet. Hij wist werkelijk niet recht hoe ze er uit zag, ook Liesjes beeld was geheel verwaagd. Doch plotseling schrok hij weer en richtte zich op in zijn bed en langzaam kwam veel van zijn verwarde denken tot klaarheid.

Vandaag had hij de werkelijkheid leeren kennen en steeds duidelijker kwam 't in hem op dat hetgeen hem boeide geen ideaal meer was, niet meer 't fijne teer wezentje uit zijn fantasie, doch de vrouw die voor de piano gezongen had, de vrouw, dezelfde vrouw die hij 's middags grof en leelijk had gevonden, langzaam was dat veranderd, weer herinnerde hij zich 't oogenblik hoe hij verlangd had haar een zoen te geven, duidelijk voelde hij dat 't nu was een bestaande vrouw die hem tot zich trok, waarnaar hij verward lag te verlangen. Even woedde in hem weer die slappe twijfel doch dan plotseling wist hij wat te moeten doen, stapte 't bed uit, naar Jan's kamer. Hij draaide 't licht op zoodat zijn vriend met domknipperende oogen, verschrikt bromde wat er gebeurde. Constant kwam bij 't bed en beslist zeide hij: Jan ik ga niet mee op reis! Ineens was Jan klaarwakker.

„Hè, wa's is dat nou weer!” zeide hij hard.

„Nee — onmogelijk Jan ik kan onmogelijk mee.”

„Wat beteekent dat nou weer, wat — wat — wil je nou.”

„Ach laat me nu maar, heusch 't is beter . . .”

„Daar heb je weer die verdomde halfheid, wat is er nu weer in Godsnaam!”

Toen sloeg er even iets van drift ook in Constant op, en zich vermannend sprak hij:

„Absoluut geen halfheid, oordeel toch niet altijd zoo vlug en zoo streng, 't is juist heelemaal doordacht en 't heeft me veel moeite gekost eer ik dit besluit heb genomen, en ik weet dat het goed is, dat ik niet anders kan en mag handelen.”

„Ja maar, wat is er dan!” riep Jan zich opwindend.

(Zie vervolg Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

Student zoekt een persoon voor het bewonen van een zeer groote **ACHTERKAMER**, tegen lagen prijs.

Brieven onder No. 1297 aan het Bureau van dit Blad.

TE KOOP GEVRAAGD:
DICTAAT, WIS- en NATUURKUNDE
(Electrotechniek) alle Studiejaren.

Brieven met prijs franco letter W aan H. DE VROEDE, Boekhandel, Utrecht.

Voor de levering van

Delftsche Limonade-Siropen

beveelt ondergeteekende zich beleefd aan.

W. DE HOOGH,
OUDE DELFT 152. Telefoon 15.

TEEKENAAR vraagt
TEEKENWERK,
BILLIJKE PRIJZEN.

Adres HENRI MERCKX, Fahrenheitstraat 7, Den Haag.

ZIJ DIE MET VACANTIE GAAN, VERZUIMEN
DIT NIET TE LEZEN:

ALLE H. H. STUDENTEN
ONTVANGEN 50% MEER

voor hunne gedragen kleeven, schoenen, enz., wanneer zij een briefkaart schrijven aan onderstaand adres. Discretie verzekerd. Kan ten alle tijde ontboden worden.

F. SCHEINDLINGER, v. d. Duynstraat 67, Den Haag.

Te **AMSTERDAM** bestaat gelegenheid tot
REPETEEREN

van

Wiskunde, Theoretische Mechanica en Thermodynamica, bij J. H. SCHOGT, phil. nat. doct., Amstelveensche Weg 216, en bij IDA VAN RIJN, phil. nat. doct., Alexanderkade 13.

Uitzending van Dinners.

VLEESCH of VISCH, AARDAPPELEN en GROENTEN à f 0,75 per Diner; met SOEP of NAGERECHT f 0,90, in goed verwarmde Bussen.

Geen vooruitbetaling, geen storting, geen 10 cent voor het bezorgen van iedere bus.

Aanbevelend,
OUDE DELFT 120. CHR. F. RÜTER.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 27 JUNI 1918. No. 31.

Ineens weer kinderlijk verdrietig antwoordde Constant:

„Ach, waarom moet ik dat nu ook weer vertellen, je bent zoo wreed, heusch ik kan niet tegen die hardheid!”

„Kom kerel, vertel nu maar rustig, wat er zich weer in dat brein van je heeft afgespeeld.

„Nu in 't kort.... je herinnert je wat ik je vanmiddag vertelde over Liesje en zoo meer, nou.... en nu ik Käthie heb gehoord is ze heelemaal uit m'n gedachten verdrongen, en.... en.... nu ben ik zoo bang.... of liever ik weet zeker, als ik nu veel in Käthies tegenwoordigheid ben dat ik van d'r zal gaan houden....”

„Ach malligheid hoor, daar zet je je nu maar eens overheen, en je gaat nu kalm naar bed, want je trein gaat morgenochtend al om 9 uur.”

„Nee heusch Jan, tracht je toch ook eens in een ander-mans gedachten in te denken. Ik ga beslist niet mee, ik voel 't nu hoe langer hoe sterker.”

Ruw gooide Jan z'n dekens weg en liep met groote passen door de kamer, terwijl Constant in elkaar gedoken op de rand van het bed zat, starend naar z'n zegelring waarmee hij in zijn vingers speelde.

„Nee Constant ik begrijp 't ook waarachtig niet, vanmiddag toen je Käthie leerde kennen zag ik aan je heele wezen, dat ze je verschrikkelijk tegenviel, ik moest er haast om lachen zoo bête als je stond te kijken. En nou als een schooljongen, ben je bang om plotseling op d'r verliefd te worden. Wat is dat nu toch voor nonsens.”

„Heusch Jan, 't is geen nonsens, heusch niet.... ik, ik houd nu eigenlijk al van d'r.... dat zingen heeft me gek gemaakt, 't was zoo goddelijk lief.... zoo echt vrouwelijk en o Jan toen ze ophield.... Jan wil je 't mij vergeven.... ik... ik wil 't je toch zeggen.... toen voelde ik dat ze me tot zich trok, zoo sterk o.... o zoo sterk.... en ik had lust om haar om den hals te vliegen en te zoenen....”

„Kom Constant hou je nu kalm, wat moet ik je nu vergeven, wat zit er nou in godsnaam in dat jij een drang gevoeld hebt om Käthie een zoen te geven. Had 't voor mijn part gedaan. Gut kerel, die drang voel ik bij elke mooie vrouw die ik tegen kom.”

„Maar Jan voel je nu heusch niet dat 't slecht van me was. Ze is immers van jou, 't is jou vrouw toch immers. 't Is zelfs een oeroude bijbelgedachte, dat iemand die een ander-mans vrouw zelfs alleen in zijn denken begeert al even slecht is dan hij die overspel pleegt.”

„Hou toch op met die hemeldragonderij, gebruik je gezond verstand liever,” en driftig liep Jan naar de waschtafel en dronk met klokkende slokken uit de karaf, 't hoofd in de nek.

„Je weet heel goed, Jan,” sprak Constant plotseling kalm, „dat ik dat niet zeg uit een religieus principe, doch zuiver omdat ik 't zoo voel. Ik ben heelemaal niet kerksch, zelfs niet aangenomen, en als je nu lust hebt om me uit te schelden voor mijn slapheid en halfheid, dan heb je d'r hier volkomen recht toe. Want wat godsdienst betreft, ben ik altijd in twijfel geweest en zal wel zoekende blijven, ook....”

„Da's allemaal mooi en best, maar dan moet je die overgevoeligheid maar wat opzij zetten. Ga toch wat uitvoeren, desnoods op een kantoor; kerel je weet niet hoe heerlijk 't is om je zelf vooruit te werken, vechtend langzaam vooruit te komen.”

„Ach dat kan ik immers toch niet, en daarbij voor wie moet ik werken, waarom en voor wie? Heusch Jan, we draaien in een kringetje rond, ik mis zoo verschrikkelijk wat liefde,” en als een kind, 't hoofd in de handen, begon Constant, licht schokkend met de schouders, te huilen.

Jan's voorhoofd fronsde zich, hij bracht de karaf en rustig zei hij, als sprak hij tot een kind:

„Kom Constant, flink zijn, drink maar 's wat.”

Constant vatte de karaf en even aarzelend vroeg hij om een glas.

„Drink toch verdomme!” viel Jan uit. Doch dan vriendelijk zei hij: „Ga nu maar weer slapen, en zet die malle ideeën maar uit je hoofd, en je gaat mee, ik wil 't eenvoudig,” lachte hij.

Moe schudde Constant 't hoofd. „Ik kan niet, 't mag niet.”

„Nou.... dat zullen we nog wel eens zien, ga nu maar rustig naar bed, dan komt alles wel voor mekaar.”

Toen Constant rillend weer onder de dekens kroop, bleef

hij lang nog liggen denken over 't gebeurde; door de bekentenis voelde hij zich erg verruimd, doch steeds vaster werd zijn besluit niet mee te gaan, soms even twijfelde hij nog. „Kan ik wel zonder haar,” doch dan schrok hij van z'n egoïsme. Dat twijfelen was als 't-kaatsen van een bal, steeds kleiner werden de sprongen, totdat eindelijk de rust gevonden was. „Ik mag niet mee,” zeide hij hardop en meteen herinnerde hij zich als een uitkomst zijn gramfoonplaat thuis.

Toen Constant den volgenden ochtend met verwonderlijke vastheid zijn besluit vertelde, ontspan zich weer een lang gesprek, doch hij bleef bij zijn plan. 't Was de eerste keer dat hij iets deed dat Jan anders wilde en met een onderdrukte wrevel eindigde deze dan ook: „Ik maak me nu misschien een beetje nijdig omdat ik m'n zin niet krijg, maar heusch Constant, ik wou dat je altijd zoo was als nu, en geloof me, ik heb werkelijk in je bestwil geredeneerd, want ik ben er van overtuigd, dat je in dat den Haag je ongeluk tegemoet gaat.”

Met den nachttrein, na een prettig, hartelijk afscheid, was Constant vertrokken. Een uur hadden ze nog eens vertrouwelijk gepraat en sterker nog dan vroeger had Constant toen gemerkt hoeveel hij hield van zijn vriend. Käthie kon dien dag niet komen en hij had haar dus niet meer gezien, en hij was daar blij om. In den trein liet hij zich stil rustig rijden, turend door 't raam. Hij zag 't langzaam licht worden en keek naar de telefoondraden, die stegen naar hun ophangpunten, en als de paal voorbij rukte, daalden ze weer.

Den Haag lag stoffig nit in een winterzonnige middag. 't Was vreemd weer ineens uit te stappen in dat nare, sombere Staatsspoorstation en al die bekende dingen weer te zien. 't Was alsof hij maanden was weggeweest.

Toen hij zijn kamers binnen kwam rook hij weer diezelfde bekende geur in 't vertrek, alles was net zoo als vroeger en hij vond zelfs nog een halve sigaar in een aschbakje liggen. Wat vreemd leek toch alles. Toen overweldigde hem een intrus heimwee, scherp kwam de herinnering aan alles wat er gebeurd was in de laatste dagen hij voelde een droef verlangen naar Jan en Käthie. Hij ging zitten en keek de kamer rond al die dingen waren van hem, veel kostbaars was er en onwillekeurig vergeleek hij zijn woning met die van Jan. Hoeveel eenvoudiger was 't in Berlijn, doch een vrouw was er in die kamers, dat merkte je zoo aan alles. Er lag een naaidoosje, een handwerk, in een hoek op de schoorsteen, slordig slingerend had hij een haarspeld gevonden en 's avonds werd er altijd thee geschonken, op 't buffet stond een schaalje met koekjes en een leuk opgemaakt schotel met vruchten, en in de gang aan de kapstok hing dan haar mantel en een lange sjaal,.... maar hier was alles leeg, leeg en leeg, toen kwam 't idee aan zijn gramafoon, dit was z'n eenige troost, hij hoopte weer verder zijn bevrediging te kunnen vinden in zijn eigen fantasie, en meteen wilde hij de plaat laten draaien, doch hij stelde dit uit tot den avond.

Zoodra was hij in de sfeer van zijn kamer, of geheel suttte hij weer in, en trachtte te denken aan Liesje, doch 't lukte niet meer, en veel dacht hij over zichzelf. Jan had gelijk hij was langzamerhand veranderd, verteerd voelde hij zich, lusteloos en onverschillig, doch aldoor in zijn somber denken was er een hoopvolle blijheid, de gramfoon, O, hij zou Liesje wel wèer vinden.

Hij bleef op zijn kamer eten, liet door de juffrouw spiegeleieren met wat gebakken aardappels maken, en at wat vruchten toe. Toen hij alleen aan tafel zat onder de lamp, 't groote witte vlak strak kaal voor hem, voelde hij die drukkende eenzaamheid. Hij kon er eenvoudig niet tegen dat alleen eten, 't leek dan net voederen en hij werd hoe langer hoe somberder. Steeds weer dat zelfde idee en zelfde verlangen. Toen hij gedaan had met eten, had hij behoefte weer wat te drinken, iets sterks, iets prikkelends, dat tevens rust zou geven. Hij wist dat 't luf was doch na even aarzelen zocht hij weer cognac, maar wanneer hij dronk had hij spijt over zijn doen, doch de lust in hem was zoo sterk, dat hij voor zichzelf wel een excuus vond.

Toch werd 't hem degelijk bewust wat hij deed, en 't verwonderde hem, zoo te zijn dadelijk na thuiskomst in zijn kamers. 't Was of die beklemmende weehed hier in de lucht hing. Hij dronk 't eene glas na 't andere in korten tijd achtereen, en langzaam kwam die bekende doezeligheid, waarna hij eigenlijk verlangd had. Stil zat hij in de stoel, doch zijn fantasie werkte niet, alles bleef koud en dood. Liesje zag hij niet meer, hij voelde zich klein en verlaten en even had hij medelijden met zichzelf. Dat was een walgelijk gevoel, toen sloeg er een opstandige drift in hem op, waarom zijn zooveel anderen wel gelukkig, waarom mogen al die anderen wel liefhebben, elken dag zie je ze honderden, getweën, in gelukkig samenzijn, waarom ik, ik

verlaten donkere boulevard stapte hij uit en in 't licht van de lantaarns zocht hij uit zijn portefeuille een bankpapier. Aldoor zocht hij, even steun en brandde drie maal zijn hand op de radiatorknop.

De chauffeur bedankte verbaasd, toen Constant niets terug wilde hebben, hij liep voorzichtig, zoekend naar de stap voor 't trottoir, tot de balustrade en leunend wachtte hij tot de auto weg snorde. Hij zag duidelijk de lichten die draaide over de breede weg; zich dan verloren in wijde duisternis, daarna weer hel plekte tot heel ver over de boulevard, dan ging 't licht de bocht om blinkend lichtend de terrassen van Seinpost, en hij was alleen.

Hij stond alleen in de donkere nacht, boven hem flitste de vuurtoren en verder vooruit draaide de twee lichtjes van de haven; daar moest hij zijn. Hij was volkomen rustig en liep langzaam verder langs de ijzeren leuning, 't ging makkelijk, en steeds dacht hij over hetgeen gebeuren ging.

Er was geen angst meer, geen wroeging, mijn strijd is gestreden dacht hij, die volkomen bevrediging is een bewijs dat ik niet slecht doe, toch kwam soms even de gedachte aan de brief van zijn moeder, niets liet hij nu voor haar achter, dan schrok hij op, die paar zinnestjes lagen nog op zijn kamer, hij had ze niet verscheurd.... Even dreigde dit zijn rust te breken, doch dan staarde hij naar de twee lichtjes rechts voor hem. Hij moest er gauw al zijn. Eindelijk stuitte hij op 't hek van de haven, dan ging hij rechts af en liep los, voorzichtig denkend bij elke stap de pier op, tot bij een ijzeren hekje. Hij kon niet verder. Nu ging 't gebeuren, 't was haast een blijde gedachte. Hij stapte naar de rand en wankelend, voor dat hij een sprong kon nemen, sloeg hij naar beneden, „nu gebeurt 't” juichte 't haast in hem, dan voelde hij een dreunende slag en zijn handen grepen in scherpe schelpkorsten, hij voelde een brandende koude aan beenen, handen en hoofd, die langzaam verder kroop langs zijn lijf. Zijn beenen sloegen driemaal op iets hoekigs en hards, dan voelde hij zich los in sissende deining.

Hij slikte water, drie, vier maal, met groote weebittere slokken, en zag niets meer. Even werd hij zich bewust dat een plekje op zijn rug nog droog was, en hij voelde zich weg slingeren in de spoeling van machtige golven. Dan drukte een knijpende benauwdheid in zijn borst, hij zwaaide woest met de armen, een oogenblik zag hij juist een wegdraaiend lichtje, dan verslaptte alles. 't Begon te suizen en zingen in zijn ooren, hij voelde zich licht, heel licht, als zwevend, en er bloeide een groot heerlijk licht voor hem op in vele kleuren, doch hij kon eerst niet zien nog wat 't was; dan zag hij Liesje als een heilige in een bleek aureool, en in hooge trilling hoorde hij muziek als van heel verre.... Toen kromp zijn borst weer in hevige benauwdheid, en hij wist zich in water liggend als drenkeling, één oogenblik was dit maar..... een paar knappende tikken in de ooren, dan kwam een heerlijke bezwijming die 't heele lijf in zalige tinteling bracht.... Plotseling zag hij een kleine jongen turend op een groote doos met soldaten; hij herkende zich zelf, en voelde weer die uitbundige blijheid van zijn zesde verjaardag..... dan zag hij zich weer met zijn vader voor de eerste keer op jacht..... zijn moeder hem vertellend dat hij een echt zusje of broertje zou krijgen....., alles werd weer heel licht en er klonk muziek als Zondags in de kerk op het dorp..... Dat was Liesje weer..... ze lachte en wenkte..... Hij zag zich zelf weer als zeven jaren geleden uit de trein stappen..... zijn vader en moeder hem wachtend op 't kleine station, hem omhelzend, toen hij geslaagd was voor 't eindexamen.... wat was dat.... weer zich zelf als kleine jongen.... wist niet waar.... doch hij liep te zingen.... Een vrouw.... Wie?.... zijn moeder.... Liesje.... ze boog voorover en zoende hem op de oogen....

LOUIS PETITOR.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Propaedeutische Examens voor de Zomervacantie 1918.

Geslaagd voor:

Civiel-Ingenieur.

H. Bokhorst.	W. L. Eerkes.
J. Breukink.	S. P. Geerts.
M. J. Breuning.	W. A. C. Herman de Groot.
J. Buining.	L. Sollewijn Gelpke.
W. G. van Dalfsen.	

Werktuigkundig-Ingenieur.

W. Badon Ghijben.	A. H. Meursing.
A. J. J. Hogenhuis.	C. van der Spek.

Scheepsbouwkundig-Ingenieur.

R. C. van Semis.	J. C. Stans.
F. P. Snethlage.	

Scheikundig-Ingenieur.

Mej. K. C. Anema.	F. J. J. H. Kurris.
W. M. Bendien.	G. J. Lambert.
H. C. Berends.	P. Levedag.
Mej. M. A. J. Brevet.	J. Meulenhoff.
F. M. G. Cochius.	D. de Miranda.
A. E. Cohen.	W. L. Mosmans.
H. J. L. Donker.	J. Mulders.
L. E. den Dooren de Jong.	Mej. G. A. Neeb.
P. M. C. Gerken.	L. W. H. van Oijen.
C. E. H. H. J. Gielen.	W. J. de Ruijter de Wildt.
C. de Graaff.	P. C. van Steenwijk.
H. Hartman.	J. P. K. van der Steur.
J. E. Heesterman.	J. W. H. Uytenbogaart.
J. Heslinga.	G. F. L. Baron van Utenhove.
Mej. M. J. J. Hoogenduyn.	A. J. der Weduwen.
Mej. C. M. Jelgersma.	Mej. M. Zaayer.
F. Kortlandt.	J. Zuidweg.
C. A. Kramers.	

Mijn-Ingenieur.

K. Scholtens.	D. W. Weber.
---------------	--------------

Candidaats Examens voor de Zomervacantie 1918.

Geslaagd voor:

Bouwkundig-Ingenieur.

J. W. E. Buys.	J. A. van der Laan.
G. Friedhoff.	A. J. van der Steur.

Scheikundig-Ingenieur.

F. H. C. Barkhuysen (met lof).	G. C. C. C. Schneider.
J. A. L. Bouma (met lof).	J. Spoel.
H. Egeter.	P. Spruit Jzn.
M. van der Graaf.	H. E. Le Sueur.
C. van der Hoeven.	Mej. J. A. van de Velde.
J. D. W. Hubbeling.	J. A. Verhoeff.
K. J. B. de Kleermaeker Jr.	F. L. F. de Veye.
J. A. M. van Liempt (met lof).	S. J. Vles.
Mej. N. E. Nelemans.	C. J. H. M. van Zee.
A. C. Oltmans.	J. Romp.
J. F. Roest.	

Mijn-Ingenieur.

G. J. H. Molengraaff.	J. H. Steggewentz.
-----------------------	--------------------

Ingenieurs Examens voor de Zomervacantie 1918.

Geslaagd voor:

Bouwkundig-Ingenieur.

J. A. Hijner.	A. van der Steur (met lof).
---------------	-----------------------------

Scheikundig-Ingenieur.

F. H. van den Broek d'Obrenan.	W. van Lookeren
P. D. van den Broek d'Obrenan.	Champagne Wzn.
H. H. Bus.	Mej. J. C. Meiss.
W. J. Couvée.	Th. P. L. Petit (met lof).
F. Donker Duyvis.	M. L. van der Schaaff.
J. Fransen.	Mej. J. A. van der Spek.
F. Groeneveld (met lof).	F. F. Stutterheim.
M. Hardonk (met lof).	Mej. G. W. Tergau.
Mej. N. Kloppert.	Mej. M. P. de Vos.
Mej. H. J. Kruseman.	

Mijn-Ingenieur.

C. J. J. van Hal.	J. Tan.
-------------------	---------

Gepromoveerd tot doctor in de technische wetenschap na verdediging van een proefschrift getiteld: „Onderzoekingen naar de Constitutie van het Euxanthogeen, de Moederstof van het Indisch Geel” en van stellingen, de heer A. L. van Scherpenberg, t.

Mededeelingen.

De Rector-Magnificus brengt onder de aandacht van belanghebbenden dat verklaringen betreffende uitstel van opkomst onder de wapenen en adviezen op aanvragen van studieverlof niet in behandeling kunnen genomen worden gedurende de zomervacantie, van 10 Juli tot 2 September.

DELFT, Juni 1918.

De Rector-Magnificus,
DIJXHOORN.

—o—

Bij Kon. Besluit van 12 Juni 1918, No. 21 is benoemd met ingang van 1 Augustus 1918 tot gewoon hoogleeraar in de afdeeling der bouwkunde aan de Technische Hoog-

school te Delft, om onderwijs te geven in de architectuur, J. G. Wattjes, bouwkundig ingenieur te Hilversum.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 13 Juni 1918 No. 10768! Afdeeling O. is met ingang van 1 Juli 1918 benoemd tot conservatrice bij het Laboratorium voor Technische Botanie aan de Technische Hoogeschool te Delft Mej. C. M. Voormolen, assistente bij de Botanie aan de Rijksuniversiteit te Utrecht; is met ingang van 16 Juni 1918 aan J. C. van den Berg, t. op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de organische scheikunde aan de T. H. terwijl voor het tijdvak van 16 Juni tot en met 31 Augustus 1918 als plaatsvervanger is benoemd C. N. van Dis, te Leiden, Leidsche Straatweg 24.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken d.d. 17 Juni 1918, No. 11080, Afdeeling O. is te rekenen van 1 Juni 1918 eervol ontslag verleend aan J. P. Spruit als assistent voor de werktuigbouwk. aan de Techn. Hoogeschool te Delft, op zijn verzoek.

Voorhanden bij de TECHNISCHE BOEKHANDEL
J. WALTMAN JR., Binnenwatersloot 33, de ver-
schenen nieuwe „beknopte handleidingen”:

No. 49.

VRAAGSTUKKEN VECTOR-ANALYSE,

bewerkt door Prof. Dr. J. A. SCHOUTEN, e.i.

Prijs: voor leden f 1.10, voor niet-leden f 1.60.

No. 50.

ANALYTISCHE MEETKUNDE I

2^e herdruk, bewerkt door Prof. C. B. BIEZENO, w.i.
met tangentele coördinaten door W. J. VOLLEWENS.

Prijs: voor leden f 1.90 ing., f 2.10 geb.
voor niet-leden f 2.40 ing., f 2.60 geb.